

Preek van de Paasmorgen 2007

Tekst: Mattheus 28

Gemeente van Christus,

Wij vieren vandaag het Paasfeest. Paasfeest is het belangrijkste feest van de kerk. Daarom vieren sommige mensen het ook al dagen lang – al vanaf donderdagavond. Maar het is ook een vreemd feest. Het is eigenlijk het vreemdste feest dat je bedenken kunt. Het is namelijk een feest bij een graf.

Tenminste, daar begint het...

Eerst zijn de mensen ook helemaal niet vrolijk. Tja, vind je het gek: ze hebben iets *vreselijks* meegemaakt! Jezus is dood. Jezus is ter dood veroordeeld en dezelfde dag nog geëxecuteerd. Mensenrechtenorganisaties zouden daar tegenwoordig beslist een actie van hebben gemaakt. Want moet je je voorstellen hoe dat gegaan is – het leek wel een volksgekte!

We moeten even een paar jaar terug. Jezus was ongeveer drie jaar geleden begonnen. Het was altijd al een man waar de mensen een beetje op letten. Ze vertelde de vreemdste dingen over zijn geboorte en over zijn jeugd. Zijn moeder zou engelen hebben gezien en Jezus zou al heel jong bij de Schriftgeleerden in de leer zijn gegaan en hen hebben verbaasd over zijn inzicht. Maar drie jaar geleden begon Jezus te preken. Hij werd een rabbi en veel mensen raakten diep onder de indruk van wat hij vertelde.

Iedereen herinnert zich nog de lange middagen op de berg. Jezus in het midden en duizenden mensen daar omheen, ademloos luisterend. Het was beslist niet makkelijk wat hij had verteld. Hij draaide heel vaak de dingen om – ja dat wisten ze nog: *Hij draaide dingen om!*

Hij zei bijvoorbeeld dat je gelukkig bent als je arm bent, dat je gelukkig bent als je verdriet hebt. Hij zette je aan het denken. En hij was bovendien heel radicaal – hij riep mensen op tot onvoorwaardelijke navolging. Veel mensen werden leerling, vrouwen en mannen. En er waren 12 mannen die hem in alles volgden, drie jaar lang. Zij gingen op pad, zij gingen op reis – vol verwachting!

De mensen gingen steeds vaker denken: dit is niet zomaar een rabbi... dit kon wel eens de beloofde Messias zijn. Want de Joden wisten dat er ooit iemand zou komen die echte bevrijding zou brengen. Niet zomaar een profeet of een rabbi, maar iemand die namens God kon spreken. Iemand waarvan je meteen zou weten: deze lijkt sprekend op God. En omdat er beloofd was in de oude boeken

dat deze Messias het volk zou bevrijden, begonnen de mensen ook van Jezus te verwachten dat hij wel de strijd zou gaan aanbinden met de bezetters. Jezus zou vast een verzetsstrijder worden, dat mocht je toch van de Messias verwachten.

Maar dan loopt het allemaal zo anders... Jezus laat steeds vaker merken dat het hem helemaal niet om de bevrijding van het land gaat, maar om de bevrijding van mensen. En dat hij helemaal niet van plan is om oorlog te voeren met Romeinen. Hij blijft maar steeds spreken over de liefde van God! De mensen raakten in verwarring. Misschien was hij toch niet die beloofde Messias.

Maar er bleef een groep trouw aan Jezus. In ieder geval die 12 discipelen, en een hele grote groep andere vrouwen en mannen. Zij snaptten ook heel veel niet, maar zij bleven Jezus wel volgen – op de voet. Ze hoorden dat Jezus dingen vertelde die *echt waar* waren. Jezus geloofde niet alleen wat hij zei, hij *was* wat hij zei, hij *leefde* wat hij zei!

Maar dan gebeuren er rare dingen. De mensen die hadden afgehaakt waren eigenlijk ook heel boos. En ook de mensen van de kerk van toen waren heel boos: de Farizeeën, de schriftgeleerden, de dominees. Jezus was te ver gegaan, vonden zij. Hij had niet allen gezegd dat hij de woorden van God sprak, maar Hij zei dat hij van God kwam. Ze vonden dat hij eigenlijk vloekte – je kunt jezelf niet zomaar aan God gelijk maken. Ze werden bozer en bozer! Eindelijk kwam het hoge woord eruit: Jezus moest dood!

Het was net of Jezus niet verbaasd was dat dat gebeurde. Zijn trouwe leerlingen wilden het eigenlijk niet zien, maar ze kregen het wel steeds meer door: Jezus gaat het niet redden en hij doet niet eens zijn best om het te ontlopen. Ze begrepen er allemaal steeds minder van. Waarom ging hij toch naar Jeruzalem, terwijl veel mensen daar van plan waren hem te vermoorden?

Waar ze bang voor waren, dat gebeurde. Jezus werd opgepakt en de mensen waren door het dolle heen. Pilatus deed nog zo zijn best om Hem vrij te krijgen, maar de mensen schreeuwden zo hard dat hij niet anders durfde dan hun zin geven. Ook de discipelen werden bang en lieten Jezus in de steek. Iemand pleegde verraad, een ander deed net of hij Jezus niet kende; ze lieten hem allemaal in de steek. Jezus werd geslagen, belachelijk gemaakt, aan een kruis gehangen. En daar was hij doodgegaan. *Vreselijk*. Het was allemaal vreselijk!

Hadden ze zich dan toch vergist? Al die volgelingen, al die leerlingen, al die vrouwen? Toen Jezus overleden was, hadden ze hem begraven in een rotsgraf. Er stonden soldaten bij het graf de wacht te houden. Die waren bang dat er mensen zouden zijn die het lichaam van Jezus wilden stelen. Het lijkt het einde

van alles. Alle dromen vielen in duigen. Alle verwachtingen bleken niet uit te komen. Al die jaren van trouw en van op reis zijn met Jezus, het was verloren tijd... Het is over en uit!

Dáár begint het verhaal dat we lezen. De vrouwen gaan naar dat graf. Plotseling gaat het rommelen en beven – een aardbeving. Ik denk dat het hen allemaal niets meer kon schelen. Jezus was dood, er kon niets ergers meer gebeuren. Maar dan blijkt dat het niet zomaar een aardbeving is, maar dat er allemaal dingen bij dat graf gebeurd zijn. De steen is weggerold, de soldaten liggen er omheen en boven op de steen zit een engel.

Alles is plotseling anders dan ze hadden verwacht. Geen soldaten maar engelen. Geen gesloten graf, maar een geopend graf. Geen treurende gezichten, maar blijde gezichten: *'Jezus is hier niet, Hij is opgestaan!'* Snap je wel dat ze het eerst allemaal helemaal niet konden geloven? Ze begrepen er niets van.

Het leek allemaal voorbij, maar is dat dan niet zo?

Het graf leek een eindpunt, maar is dat dan niet zo?

De dood leek het einde van alles, maar is dat dan niet zo?

Alles draait weer om, net als vroeger toen Jezus op de berg vertelde over het Koninkrijk van God – *alles is andersom*. De grafsteen wordt een preekstoel. Het eindpunt wordt een startpunt. Het graf is niet de plek van verdriet, maar de plek van een nieuw feest, het feest van de nieuwe ontmoeting.

Het is niet over en uit maar de leerlingen krijgen opdrachten om op reis te gaan: 'Ga naar Galilea', zegt Jezus, 'Daar ga ik jullie ontmoeten'. Precies op de plek waar ze vroeger met Jezus waren geweest, waar hij al die dingen had verteld. Ze wilden bij de pakken neer gaan zitten, maar nu moeten ze pakken om op reis te gaan!

Ze gaan op reis, ze pakken hun rugzakken weer op en gaan naar Galilea. Ze kunnen het zelf nog bijna niet geloven. En als ze Jezus daar ontmoeten vallen ze op hun knieën en aanbidden Jezus. Hoorde je trouwens dat de bijbel heel eerlijk is, want er staat gewoon bij dat ook toen sommigen nog twijfelden. Ze knepen zich in hun armen – 'dromen we niet? Is Jezus niet een geest?' Maar het is waar: ze ontmoeten Jezus op de berg, diezelfde berg van de verhalen.

En dan gaat Jezus hen vertellen wat ze moeten doen. Nee, zegt Jezus, het is allemaal niet over, nu gaat het pas beginnen. De hele wereld moet het weten wat ik jullie heb verteld. Tot nu toe waren jullie alleen mijn leerlingen, maar ik wil dat de hele wereld mijn leerling wordt. En dat betekent twee dingen – *je moet twee dingen doen*.

Ten eerste: jullie moeten mensen dopen! Dopen wil zeggen dat je ze vertelt van het wonder van ondergaan en weer opstaan. Dopen is een beetje doodgaan (kopje onder) en weer opstaan. Dat is er met Jezus gebeurd en nu kun je vertellen dat het altijd zo gaat. Je loopt niet zomaar regelrecht de hemel binnen, je gaat altijd eerst langs een moeilijke weg van lijden en van dood. Dat is niet leuk, maar het is wel waar. Dus als je het moeilijk hebt moet je dat weten en moet je dat vertellen: narigheid en dood kan een weg naar God worden. Het hoeft niet het einde te zijn. Da's het eerste.

Het tweede dat jullie moeten doen is dit: leer de mensen te doen wat ik jullie heb verteld. 'Doen, hè, niet napraten, niet boeken er over schrijven, nee: *doen*'. Leer hen te leven zoals ik jullie hier op de berg heb verteld. Dus dat betekent: je vijanden liefhebben, je rijkdom delen, niet meegaan met het kwaad, maar vrede brengen, geen zorgen maken, niet andere mensen veroordelen en vertrouwen op God. Gewoon blindelings vertrouwen op God. Dat waren de dingen die Jezus had verteld – dus dat moeten ze nu doorvertellen, om het te doen.

Nou ik geef het je te doen. Ik weet wel, het lijkt soms vreselijk overdreven wat Jezus ons heeft verteld – maar *ik* heb het niet verzonnen. Jezus heeft gezegd: dit moeten jullie doen en zo moeten jullie het doorvertellen. Want zo worden mensen vrij, zo worden mensen gelukkig. En Jezus mag dat zeggen, hij weet waarover hij het heeft!

Het is al met al wel wat: kom je op een feest, dat vreemde feest dat op een kerkhof begint – moet je meteen op pad, moet je meteen wat doen!

Maar Jezus zegt er ook nog wat bij. Je hoeft niet *alleen* te gaan. Jezus is opgestaan en dat wil zeggen dat hij nu ook op een andere manier bij je kan zijn. Hij belooft zijn discipelen daar op de berg: 'Ik zal altijd bij je zijn – altijd, tot het eind van de wereld!' Dat is goed om te weten, want dat maakt *alles* uit. Of je alleen gaat of dat Jezus met je meegaat. Maar daarover denken we over 50 dagen nog eens verder na. Weet je nog, over 50 dagen is het... *Pinksteren*, dan komt God heel dicht bij ons – in ons wonen! Maar daar hebben het later nog eens over.

Dus: Pasen is *niet* een feestje om *binnen* te vieren. Pasen is een feest om mee de wereld in te gaan. Om op pad te gaan. Om op reis te gaan, op reis met een boodschap van bevrijding. Om het te vertellen en het te doen.

Waar wachten we nog op?

Amen